

Velik uspeh opere „Nižava“

V novi, zelo lepi in scenični je uprizorila naša opera v soboto zvečer to d' Albertovo delo

V Ljubljani, 9. januarja.
V Pragi je žal Jaroslav Kříček s svojo opero »Strah na grad« v pretekli gledališki sezoni tako izredno močan uspeh, da se mu je moral umakniti celo vse nemške konkurence in da so že na poslednje Silvestrovo uprizorili njegovo opero na Dunajskih dvoranah v operi pod takstirko samega opernega direktorja Al. Krause. In praki uspeh se je preselil na Dumaj. Menda je se večji čeprav je skladatelj naroden Čehoslovak, so bile vse kritike (celo Korngoldova) izredno priznalne; opero ponavljajo v dveh razdelitvah vlog in Državna opera je pri »Strahu na grad« večer za velikom razprodana, publika pa navdušena.

Tak uspeh slovanskega opernega komponista na Dunaju, kjer voda uprav sovinističen trust nemških skladateljev in agentur, ki ne puščajo prav nikogar v svoji zatiranji krog, tak uspeh Slovana je uprav zjeren in čudovit.

Zal mi je torej, da naša opera ni prehitela dunajske, nego se kar ne more otresti repriz vedno iznovega premičenih oper, a v novitetih prav letos nima srečne roke. Takole »Strah na grad« bi nam bil zelo dobrodošel! Sreča v nesreči je, da je naša Gungjenac Massenetova »Manone s svojo pevko in igralsko umetnostjo dvignila tako visoko, da je bil Massenet doslej v tekoči sezoni edini resnični zmagovalec na našem opernem odru. In zdaj moramo biti prav zadovoljni za uprizoritev d' Albertove »Nižave«. Dala nam je vsaj prilklo, da smo po dolgem času končno zopet čuli v velikih partijah Thierryjevo, Marčeca in Primožiča.

In publiku je bila z opero in predstavo zelo zadovoljna. G. Primožič je delo okusno in originalno izreziral; prilog na pastirski pianini je lepo in praktično uredil, ostali dve dejanji pa je bil doslej običajno zaduhlega milina prestavljal na obširno dvorišče, ki ga obdajajo kuhinja z ognjiščem pod stebriščem, soba in druga poslopja. Pogled na nebesje in v naravo je mnogo prijetnejši kakor prej zgolj na lesene stene. Dogodki se razvijajo zdaj še naravnje.

Incenator g. Užaničev je prispeval lepo dekoracije in zelo učinkovit prospekt z mogočnimi Pirenejami pod težkim oblačjem. Žal, da naš toliko hvallsani razsvetljevalni aparat ne zna pričarati pozije zore in dviganja megie, da izzivlje le neke vzpredne svetlobne maroge in da zato na zaključku prologa nisem doživel tiste, ki jutranjega pesniškega občutja, kakor nekdaj v dunajski Dvorski operi. Tudi v ostalih dveh dejanjih razsvetljiva ne daje efektov, ki bi jih pričakovali in ki bi predstavo še dvignili.

Glede sirova brutalnega zaključka opere bi želel, da se izvršuje tisto davljenje Sebastjana po — starem, namreč skrito za prevrnjeno mizo. Potem bo manj neprijetno za gledalce, kakor zdaj.

Silno močna Guimerova drama v Lothrjevi prireditvi in d' Albertova melodična, vendar že moderna glasba z barvitim orkestrom dajeta pravo ljudsko opero. Hrepencivi motivi, ki ilustrirajo krasoto pianin, ljubezen moškega do ženske,

F. G.

Prvenstvo dravske banovine v table tenisu
Velik uspeh domačih tekmovalcev — Zagrebčani niso dosegli nobenega prvenstva

Ljubljana, 9. januarja.
Ob izredno velikem zanimanjem občinstva se je v soboto in nedeljo odigralo prvenstvo dravske banovine v table tenisu. Dvorana OÜZD, kjer se je tekmovanje vrnilo, je bila zlasti včeraj prav dobro obiskana. V soboto so se vršila samo tekmovanje moštev, ki so prinesla Iliriji, Poštarjem (Zagreb) in Muri (Murska Sobota) enako število zmago in se je prvenstvo moštva moralno zaradi tega v nedeljo med temi tremi nasprotniki ponoviti. Brata Nemec Janez in Ludvik, ki sta bila v mostnu Mure, sta pokazala izvrstno formo in sta premagala vse nasprotnike, dočim je Ilirija z znago nad Poštarji zasedla za Muro drugo mesto. Prijavljenih je bilo 12 moštov, nastopilo pa jih je samo pet in moral v mostnu Cepina, katerega igralci so zamudili včak, igrali Weiler (Makabi) kot gost in je zaradi tega moštvo Cepina igralo le izven konkurenca.

V singlu dam je nastopilo 10 parov. To tekmovanje ni bilo preveč zanimivo, ker tekmovalke niso bile vigrane. Prvenstvo je dosegel par Ilirije Gerzinič Neda in Hanka, ki je v finalu premagal dvojico Cimperman — ga. Kunštek, ki je zasedel drugo mesto.

Izredno napete boje so nudili **doublj** gospodov, kjer je nastopilo 10 parov. Prav dobro so se držali Hermežani, ki bodo že prihodnje leto odločilno posegli v borbo za prva mesta. Letos pa se je pokazalo, da jim še manjka rutine. V četrtn finalu sta se srečala letošnja državna prvaka Antolović — Dominic (Poštarji) in brata Nemec, ki sta po odlični igri zasluzeno zmagala, dočim sta Ilirijana Weiss — Žiga izvrstno zagrebški par Weiler — Aliz. V finalu, ki se je vršil ob 2. zjutraj, sta zmagala brata Nemec v treh setih zasluzeno. Par Ilirije se je v tretjem setu udal.

Največ prijav (22) je bilo v singlu gospodov. Zaradi pomankanja časa se je zdržalo tekmovanje za prvenstvo dravske banovine in za prvenstvo Ljubljane v eno tekmovanje. Tekmovalo se je po načinu best of five po cup sistemu. Četrtvočna brata Nemec, Antolović in Weiss, ki so prišli v finale, pa so igrali med seboj po točkah. Pri tem sta Nemec Janez in Weiss dosegla vsak po dve zmage, ostala dva pa po eno. Zaradi tega se je moralna borba za prvo mesto med Weissom in Nemcem Janezom ponoviti. Weiss, ki je že v tekmovanju moštva in nato v singlu trikrat zgušil proti Janezu, je bil v odločilni formi ter je po krasni, napeto zanimivi borbi, ki ji je publike burno aplaudirala, porazil svojega najboljšega rivala z 21:10, 20:22, 21:17 in 21:10 ter si pridobil prednosti pokal in naslov prvaka banovine in Ljubljane. Na podlagi te zmage je savezni kapetan g. Nemec Janez določil Weissa za državno reprezentanco, ki bo zastopal

tuga Martina in brutalna objestnost tiraškega Sebastjana, prepletajo vse delo in mu dajo za who in srečo prijetno enotnost. Italijanski verzem, zmagoval po Cavallerij in Bajazzih, je našel s »Nižavo plemenitejši in najmočnejši izraz. Gledalec—poslušalec se mora spominjati prizor Santuzze in na zaključku tudi naturalistične Louise, tem bolj, aho se spomni Thierryjeve Santuze.

Zakaj njena Marta ji je sestra. Ga. Thierry-Kavnikova je bila zlasti igralski odlična, silna, globoko prečutena in v tragičnih prizorih na mod učinkovita. Pevski ji seveda mezzo sopranska partija izvrstno leži. Želel bi le same dveh »strelove manj. Pevka hoče s forsiranjem preglasiti (že od nekaj neugodno leželi) orkester, kar se ji kajpak posreči. Tega ni treba: Vemo itak, da ima velik glas. Forti in fortissimi naj bodo zmerom le naravno peti, okusno crescendirani, nikoli pa »strelijanie. To velja vsem našim pevcom in pevkom. Želim od vseh lepih, umetniških pianov in mezzafortov, a čim manj nasilnih fortissimov. Teh zadnjih je kriv večinoma naš orkester, česar prostornost in situacija nam delata križe že od 1892. Ubijal so se z njim Benšek, Thalich, Reiner, Rukavina in Polič, a solisti so že zmerom orkestrovi mučeniki.

Ga. Thierryjeva je žela zasluzeno velik uspeh in bila po vsakem dejanju in ob zakujušči pozivana nestekrat na rampo. Izvrstni Pedro je bil g. Marčec; glasovno zmagovat, v lirskej in junaških prizorih enako vrl, in izgovor teksta vzgleden, igralski učinkovito naraven. Povest o borbi z volkom pa bi si želel igralski ilustrativne.

Imenitnega Sebastjana je podajal g. Primožič, originalnega po noblesi. Dosej smo gledali kmeta. Tudi Marta je gospoksa! Pevski odličen, igralski močan: krasna kreacija.

Tommasa ni pel, žal, niti Betetto, niti napovedani Krizaj, nego naš fantič za vse, marljivi g. Zupan. Izredno simpatična ustvaritev.

Ga. Ribičeva je bila dobra, duševno omejena Nuri, zelo ljubka; g. Banovec, pastir Nando, ljubezni pevec lahkih, sladkih višin, gg. Št. Poličeva (Pepa), Kojgejeva (Antonija) in Golobova (Rozha) pa opravljivi tercet zahvaliških punčar. Pepl povem, da je Marta zelo živa, a ne »morta!« Rozi pa, da nekaj zaostaja, se slabje šminka, medlo igra. Treba pa predavati. Tudi pevski ni material vse.

G. M. Rus je bil hlapec Morucco, glasovno prijeten, igralski manj, ker nekam trd, kakor žičnat. Recitativsko pripovedovanje sem prav malo razumel. Izvrstni naš pevec naj na parti pač še dela. Zbori so polno ustrezali.

Spošno torej prav dobra predstava, ki je zopet krepko vezala zanimanje in žela mnogov živega priznanja, pa prinesla rož. Naj prinese tudi čim več zveznečih cvetkov.

Dirigent g. Neffat, naš najbolj napreženi kapelnik. Včasih je majal glavo. Premašno izkušenj z orkestrom. No, mudri se, zares mudi!

F. G.

Jugoslavijo na svetovnem prvenstvu v Badenu. Od Ilirjanov je razen Weissa v državnem teamu še goč. Worm.

— Franz Jesečevac grenčica odstranjuje mojne škodce, slabost in potrost.

Obrtniško zborovanje v Trbovljah

Trbovlje, 9. januarja. Včeraj popoldne se je vršil v dvorani restavracije Forte v Trbovljah večer zbor občinstva vsega trboveljskega okoliša, ki ga je sklical Obrotno društvo v Trbovljah. Zbor, ki mu je predsedoval agilni predsednik društva g. Miloš Rozin, je prisostvovalo okrog 150 obrtnikov, navzoč pa je bil tudi zastopnik sreskega načelstva g. dr. Svetina, podpredsednik Zbornice za TOI g. Josip Rebek, zbornični tajnik g. dr. Josip Pretner in delegat Zvezne obrtniške društva v Celju g. Drago Žabkar. Prišli so tudi nekateri obrtniki iz Ljubljane kot gostje.

Po uvodnih besedah g. Miloša Rozina, ki je poudaril, da je smatralo Obrotno društvo za nujno potrebno sklicati to zborovanje glede na težke razmere, v katerih je in da dobi iz poročil potrebitna pojasnila in pregled, v kakšnem položaju je danes obrtnik in kaj so pokrenile obrtniške organizacije in Zbornica za TOI za olajšanje obrtniškega položaja. Obrtništvo naj bi v zvezi z referati izrazilo svoje želje in zahteve.

Potem, ko je v lepih besedah pozdravil zborovalec zbornični podpredsednik in načelnik obrtnega odselka g. Josip Rebek, so se vrstila počitna poročila. O gospodarskem položaju obrtnika, o občutnem pomankanju dela in naročil, o javnih bremenih ter o šušmarstvu je podal izčrpno in pregledno poročilo g. dr. Josip Pretner. Poročilo o socialnem zavarovanju obrtništva je podal g. Josip Rebek, ki je navajal počitne konkretna vprašanja o najvažnejših stvarih obrtniškega zavarovanja, na katera naj bi odgovorilo obrtništvo. G. Drago Žabkar je podal kratek pregled najvažnejših določil obrtnega zakona, aijih dobro stran in njihove pomankljivosti. O referatih, ki jim je sledilo navzoče obrtništvo z velikim zanimanjem, so bile na predlog g. Žabkarja z dodatki g. Malgača in Šuntajša sprejete resolucije, v katerih se v glavnem zahteva olajšanje davčnih bremen, popolna avtonomija obrtniškega zavarovanja v dravski banovini, decentralizacija delavskega zavarovanja, ostro postopanje proti šušmarjem, pri čemer naj se postopa vsled utemeljenega suma in indirektnih dokazov, zmanjšanje kreditne obrestne mere pri dnarnih zavodih na 6%, osobito pa pri Zanatski (obrtni) banki, ki klub velikim privilegijem, ki jih ima od države, zaračuna obrtnička razmeroma previsoke obresti.

Zbornica TOI, kateri se tresa ka zaupanje za njen doseganje delo, se poziva, da na najenergičnejše podpre na morodajnih mestnih zahteve, izražene v resolucijah.

Božičnica trnovske

JRKD

Ljubljana, 9. januarja.

Po zgledu drugih krajevnih organizacij je priredila krajevna organizacija JRKD v Trnovem v četrtek zvečer svojo prvo božičnico, ki se je sicer nekoliko zaksnila, a je klub temu dosegla popoln uspeh. Trnovska deca in siromščak so že pred napovedano uro napolnili telovadnico otroškega vrta, kjer je stalno božično drevesce v jalisce, okrog so bila po razloženem darila. G. Albin Jančar je pozdravil navzoče, zlasti župana g. dr. Puca, poslovodstvo tajnika sreske organizacije g. Parcerja ter predsednika domačne krajevne organizacije občinskega svetovalca g. Lovšo. Zahvalil se je vsem, ki so pripomogli prireditvi tako lepo božičnico, siromščake pa je proslil, naj sprejmejo namenjene jim darove, ki sicer niso običajni, vendar je pa krajevna organizacija storila vse, kar ji je bilo v danih razmerah mogoče.

V lepih besedah je župan dr. Puca nagovoril mladino, bodreč jo k marlj vesti in ubogljivosti doma in v soli, če, naj sledi zgled odraslih, ki jim je iz idealnih nagibov in v razumevanju težkih časov priredila božičnico. Svoj govor je zaključil z noveletnim vočilom veem navzočim. Potem je male Silvico z lepo deklamacijo op salu krasoto božičnega drevesca, za njo je pa nastopilo pevsko društvo Krakovo-Trnovo z božično pesmijo. Končno sta g. Josip Gruden in njegova hčerkica razdelila darila. Vsak je dobil po možnosti to, kar je sam želel. Solznih oti so se obdarovani zahvalili za darila. Prireditve je bila najboljši dokaz, da je socialni odselci organizacije v pravih rokah.

— Propaganda za sokolski HK. Od 16. do 22. t. m. se bo vršil na osnovni šoli tečden za pospeševanje sokolskega tiska. Sledila bodo predavna na zbrano mladino s priporočilom, da se naroči na sokolska mladinska lista »Naša Radost« in »Sokol«.

— Propaganda za sokolski HK. Od 16. do 22. t. m. se bo vršil na osnovni šoli tečden za pospeševanje sokolskega tiska. Sledila bodo predavna na zbrano mladino s priporočilom, da se naroči na sokolska mladinska lista »Naša Radost« in »Sokol«.

— c Izreden sportni dogodek se obeta Celjanom v najkrajšem času. Znamen evropska prvakinja v umetnem dirjanju gđe Hilda Holovska, ki je preživila počitne počitnice lani v Celju, bo zopet obiskala Celje in 16 ali 17 t. m. javno nastopila na ledu. Nastop tako odlične sportnice je za Celje prava redkost.

— c Pevci in pevki CPD se opozarjajo, da bo v t. m. za red C.

— Abonent reda Sreda imajo operno predstavo v sredo 11. t. m., in sicer Puccinijevo opero »Madame Butterfly« z gospo Gungjenac v glavnih vlogah.

— Belokranjski večer narodnih šeg

Ljubljana, 9. januarja.

Belokranjcem ni edini cilj vršiti le govor propagando za obisk svojih prijaznaj krajev tam za Gorjanci, nego hčerejo našo javnost spoznati tudi z mehko, docetom svojimi narodnimi pesmimi in lepimi šegami. V ta namen priredejut v celici Slamičev dvorani večer, na katerem bo predaval prijazni in marljivi belokranjski narodni delavec g. Božo Račič, ravnatelj drž. zavoda za domačo žensko obrt, a belokranjski narodnih pesmi in običajih. Ker je Bela Krajina danes edini kraj v Sloveniji, v katerem so narodne pesmi še najbolj ohrenjene in žive, bo to predavanje res zelo zanimivo in tudi poučno. Enako so narodne še najbolj pristne ohrenjene, ker so bili belokranjci do nedavnega še popolnoma odrežani od sveta in se ohranili v svoji preprostosti in neizmetnočnosti prav tak, kakršni so bili morda že stotletje. Ime odličnega predavatelja pa nam jamči, da bo predavanje sestavljeno z največjo skrbjo in ljubezijo. Začetek bo točno ob 20. Vstopnine ni, vabljen pa je vsak prijatelj lepih narodnih pesni, običajev in Beli krajine.

— Iz Ptuja

Roman »Prokletstvo ljubezni« se dobi pri g. Bogomiru Christofu Ptuju Masarykova cesta. Cena oba delov Din 35.—.

— prijetno osvežujoča zobna pasta s poprovo meto

tuba Din 8.— in Din 13.—

steti vodno silo neizrabljeno, uporabljati bi moral zopet petrolej, kar pomeni veliko nevarnost za požar. Zaradi pomankanja gotovine si tudi števce ne morejo nabaviti, trenutno jih tudi ni mogoče dobiti. Zato so prosili, naj se jim odmeri trošnina brez števcev. Dravška finančna direkcija je to upoštevala in oprostila elektrarne, ki toka ne prodajajo obveznostni nabave števcev.

Maurice Bedel

Filipina

Roman

Zdaj je bil v pravem tihu. Delil je Tardieu in njegovim ministrom posvete, ki jih ima Daudet navadno samo za policijo in sodnike, častitljivega Brianda je počastil iz izrazom Nemščje prodane nagote, vojni minister je bil v njegovih očeh organizator poraza, drugi člani vlade pa izdajalci, banditi in tolovniki.

To je bil pravi polemični jezik. To je tista čudovita književna vrsta jezika, ki omogoča gentlemanom vsako vrsto ozmerjati ljudi, ki bodo z njimi večerjali pri gospe markizki de Crussol ali pri gospodu češkoslovaškem poslaniku.

Ta čas, ko je naš dobri Grenadier kar pihal od jeze, se je oglašil telefon s svojim tihim glasom.

Kateri idot se pa drzne motiti me? — je vzviknil srdito. — Seveda, zdaj je šlo moje navdušenje k vragu. Vprašaj, kdo je, draga dete.

— Kvestura telefonira, — je odgovorila Filipina.

— Kaj?

— Francozi pravimo temu »Questure«.

— Ne vem, kaj bi to bilo. Reci jim, naj me puste pri miru.

Trenutek počakaj, — je dejala Filipina, da poščem ta izraz v svojem slovarju... Kvestura... kvestura... Ah, ga že imam! Kvestura je sedež politice.

— Policia? Glej, glej, — je zamrnil naš dobri Grenadier. — Kaj pa hoče od mene policia te velike države?

— Pravi, da bi se zglašil ob Štirih na kvesturi, — je odgovorila Filipina.

— Imenito, izbornio! Povej jim, da z veseljem sprejmam njihovo laskavo vabilo.

Bil je trdnopričan, da je to začetek oficijelnih sprejemov. — Naroči slugi, naj mi osnaži žaket, — je dejal ves srečen.

In zopet je začel diktirati.

Komaj je odšel njen oče popoldne na kvesturo, je skočila Filipina v avtobus in se odpejalna v mico dei Spinaci.

Ta korak jo je tako zmedel, da ni vedela, kje se je glava drži. Tako čudno ji še nikoli ni bilo pri srcu. Nikoli bi ne bila mislila, da bi se mogel odločiti za smrt tako čedem fant, ki govorja zna plesati, igrati tenis in voziti se z motociklom, fant lepega obraza, širok čeplič in lepo raščen; naj bi raje negoval tako odlične vrline, ki ga je bila z njimi obdarovala narava.

— Albergo dei Spinaci, — je mrmlala sama pri sebi zroč v notez, kjer je imela zabeleženo to krasno ime.

In bila je mahoma v enem tistih premognih filmov, ki jih je vedno tako vroče želela preživeti in kjer nastopa neznanec blestečih las, ki ji pošte v restavraciji pisemce. Raztreseni Rim, njegove zamotane ulice in trgi, parki in cerkev, ki človeka takoj presenetijo, vse to je še bolj vplivalo na njen ročno dušo. Se nikoli se ji ni zdela vsakdanja dolgočastnost odpihana tako daleč. Avto jo je vozil po ulicah brez hodnikov, ki so se vile in zajedale, ko da so morale napeti vse stoltno potrežljivo delo, da se prebjego skozi goščo trgovin, vrat, stebrov, vodnjakov, kipov, vogalnih kamnov in seminaristov. Avto je švignil po ozki ulici med slaščičarno in sirarno, med cerkvijo z gladkim pročeljem in cerkvijo z neštetičnimi stebriči, zdiral je še dobro

sto korakov, obstal pred belo redarjevo rokavico in zdiral znova tik nimo sadarskih stojnic in pešcev.

— Porečem vratarju, — je razmišljala Filipina, — da stoji pred njim dekle s špageti in da bi rada govorila s tistim gospodom. Če bi tisti gospod slučajno že držal kazalce na petelinu svojega revolverja, bi ne prisilil ... pričitel bi...

Misliš si je lepega znanca, kako nesrečen in obupan je, da ni dobil pričakovanega obvestila, kako koleba med strupom in bodalom, med revolverskog in skokom skozi okno.

— Bože moj, bože moj! — je vdihovala, — ali prisprem, predno se odloči?

Po neštetih ovinkih se je avto slednji ustavljal na začetku tako ozke ulice, da ni mogel v njo. Šofer je izstopil, odprl vrata, očni Filipin s tistim rimskim pogledom, ki je ni več spravljal v zadregu, potem ji je pa pokazal z rokami, da ne more naprej.

— Dobro, pa počakajte tu, — je dejala.

Krenila je v tesno zakotno ulico, ki je imela s krasnimi črkami v marmornato ploščo vrezan napis »Vico dei Spinaci«. To je bil mračen, klin zabit med hiše. Hiša št. 7 je bila skromen hotel, ki so mu bile edini okras girlande perla, sušečega se pod okni.

— Da, da, — je ponavljala Filipina stoječ na mračnem hodniku. — tega fanta moram iztrgati smrti.

Potrka je na vrata, pa ni nihče odgovoril.

— Pa vendar ni že mrtev? — je pomislila vsa prestrašena.

Tedaj se je pa pojavila starka v zamazanem krilu in pošvedramih copatah.

— Ah, draga gospa, — je vzliknila Filipina, — ali je gospod Carbinati že sprožil?

Bila je vsa zbegana, starka je to opazila in zato ji je začela prigovarati, naj se pomiri; obenem jo je prosila, naj ji razloži želje v italijansčini in naj nikar take ne krči.

Filipina ji je pojasnila, kolikor je pač znala, po kaj prihaja, česa se boji in kaj upa. Starka ji je odgovorila v neskončnem govoru, polnem vzdihov in rotenja vseh domačih svetnikov, toda Filipina jo je razumela samo toliko, da je njena last hotel, ki ga ni lepšega v vsem Rimu, da je svojim gostom prava mati, ki jim takoj skrbno streže, ko da so njeni otroci, prekinja pa vsega, kdor bi jim hotel storiti kaj žalga. Na koncu svojega dolgovzavnega govorja je pa krepko pljunila.

— Toda, gospa, gospod Carbinati ...

— Krž božji, za pet ram Kristusovih, moj Rafaelo, moj mali, moj krasni, možati in pogumni Rafaelo, moj med vsemi najdražji...

Iz govorniške štrene, ki jo je odvila, da klepetuje, je iztrgal Filipina imen Rafaello in se ga oprjela kot utopljenec bilke; ni ga več izpuštil in po njeni je srečno prišla z pragozda besed na livado. Zvedela je, da je bil ta postavni, lepi in pogumni fant že od prejšnjega dne pod vestnim nadzorstvom klepetave ženice, ki mu je bila zamašila želodec in odpela zatvornice solz, da je nesrečnež ves dan kričal in se držal za prsa, a v nabiračnik na hodniku je šel najmanj dvajsetkrat pogledat, če je v njem kaj zanj.

... dvajsetkrat! — je vzliknila Filipina.

... Proti večeru se mu je obraz zmračil, iz oči mu je odsevala globoka tragika, potem je pa kar meni trič tebi mič izginil in batil se je, da je skočil v svoji blazni zaljubljenosti v Tibero.

sto korakov, obstal pred belo redarjevo rokavico in zdiral znova tik nimo sadarskih stojnic in pešcev.

— Porečem vratarju, — je razmišljala Filipina, — da stoji pred njim dekle s špageti in da bi rada govorila s tistim gospodom. Če bi tisti gospod slučajno že držal kazalce na petelinu svojega revolverja, bi ne prisilil ... pričitel bi...

Misliš si je lepega znanca, kako nesrečen in obupan je, da ni dobil pričakovanega obvestila, kako koleba med strupom in bodalom, med revolverskog in skokom skozi okno.

— Bože moj, bože moj! — je vdihovala, — ali prisprem, predno se odloči?

Po neštetih ovinkih se je avto slednji ustavljal na začetku tako ozke ulice, da ni mogel v njo. Šofer je izstopil, odprl vrata, očni Filipin s tistim rimskim pogledom, ki je ni več spravljal v zadregu, potem ji je pa pokazal z rokami, da ne more naprej.

— Dobro, pa počakajte tu, — je dejala.

Krenila je v tesno zakotno ulico, ki je imela s krasnimi črkami v marmornato ploščo vrezan napis »Vico dei Spinaci«. To je bil mračen, klin zabit med hiše. Hiša št. 7 je bila skromen hotel, ki so mu bile edini okras girlande perla, sušečega se pod okni.

— Da, da, — je ponavljala Filipina stoječ na mračnem hodniku. — tega fanta moram iztrgati smrti.

Potrka je na vrata, pa ni nihče odgovoril.

— Pa vendar ni že mrtev? — je pomislila vsa prestrašena.

Tedaj se je pa pojavila starka v zamazanem krilu in pošvedramih copatah.

— Ah, draga gospa, — je vzliknila Filipina, — ali je gospod Carbinati že sprožil?

Bila je vsa zbegana, starka je to opazila in zato ji je začela prigovarati, naj se pomiri; obenem jo je prosila, naj ji razloži želje v italijansčini in naj nikar take ne krči.

Filipina ji je pojasnila, kolikor je pač znala, po kaj prihaja, česa se boji in kaj upa. Starka ji je odgovorila v neskončnem govoru, polnem vzdihov in rotenja vseh domačih svetnikov, toda Filipina jo je razumela samo toliko, da je njena last hotel, ki ga ni lepšega v vsem Rimu, da je svojim gostom prava mati, ki jim takoj skrbno streže, ko da so njeni otroci, prekinja pa vsega, kdor bi jim hotel storiti kaj žalga. Na koncu svojega dolgovzavnega govorja je pa krepko pljunila.

— Toda, gospa, gospod Carbinati ...

— Krž božji, za pet ram Kristusovih, moj Rafaelo, moj mali, moj krasni, možati in pogumni Rafaelo, moj med vsemi najdražji...

Iz govorniške štrene, ki jo je odvila, da klepetuje, je iztrgal Filipina imen Rafaello in se ga oprjela kot utopljenec bilke; ni ga več izpuštil in po njeni je srečno prišla z pragozda besed na livado. Zvedela je, da je bil ta postavni, lepi in pogumni fant že od prejšnjega dne pod vestnim nadzorstvom klepetave ženice, ki mu je bila zamašila želodec in odpela zatvornice solz, da je nesrečnež ves dan kričal in se držal za prsa, a v nabiračnik na hodniku je šel najmanj dvajsetkrat pogledat, če je v njem kaj zanj.

... dvajsetkrat! — je vzliknila Filipina.

... Proti večeru se mu je obraz zmračil, iz oči mu je odsevala globoka tragika, potem je pa kar meni trič tebi mič izginil in batil se je, da je skočil v svoji blazni zaljubljenosti v Tibero.

sto korakov, obstal pred belo redarjevo rokavico in zdiral znova tik nimo sadarskih stojnic in pešcev.

— Porečem vratarju, — je razmišljala Filipina, — da stoji pred njim dekle s špageti in da bi rada govorila s tistim gospodom. Če bi tisti gospod slučajno že držal kazalce na petelinu svojega revolverja, bi ne prisilil ... pričitel bi...

Misliš si je lepega znanca, kako nesrečen in obupan je, da ni dobil pričakovanega obvestila, kako koleba med strupom in bodalom, med revolverskog in skokom skozi okno.

— Bože moj, bože moj! — je vdihovala, — ali prisprem, predno se odloči?

Po neštetih ovinkih se je avto slednji ustavljal na začetku tako ozke ulice, da ni mogel v njo. Šofer je izstopil, odprl vrata, očni Filipin s tistim rimskim pogledom, ki je ni več spravljal v zadregu, potem ji je pa pokazal z rokami, da ne more naprej.

— Dobro, pa počakajte tu, — je dejala.

Krenila je v tesno zakotno ulico, ki je imela s krasnimi črkami v marmornato ploščo vrezan napis »Vico dei Spinaci«. To je bil mračen, klin zabit med hiše. Hiša št. 7 je bila skromen hotel, ki so mu bile edini okras girlande perla, sušečega se pod okni.

— Da, da, — je ponavljala Filipina stoječ na mračnem hodniku. — tega fanta moram iztrgati smrti.

Potrka je na vrata, pa ni nihče odgovoril.

— Pa vendar ni že mrtev? — je pomislila vsa prestrašena.

Tedaj se je pa pojavila starka v zamazanem krilu in pošvedramih copatah.

— Ah, draga gospa, — je vzliknila Filipina, — ali je gospod Carbinati že sprožil?

Bila je vsa zbegana, starka je to opazila in zato ji je začela prigovarati, naj se pomiri; obenem jo je prosila, naj ji razloži želje v italijansčini in naj nikar take ne krči.

Filipina ji je pojasnila, kolikor je pač znala, po kaj prihaja, česa se boji in kaj upa. Starka ji je odgovorila v neskončnem govoru, polnem vzdihov in rotenja vseh domačih svetnikov, toda Filipina jo je razumela samo toliko, da je njena last hotel, ki ga ni lepšega v vsem Rimu, da je svojim gostom prava mati, ki jim takoj skrbno streže, ko da so njeni otroci, prekinja pa vsega, kdor bi jim hotel storiti kaj žalga. Na koncu svojega dolgovzavnega govorja je pa krepko pljunila.

— Toda, gospa, gospod Carbinati ...

— Krž božji, za pet ram Kristusovih, moj Rafaelo, moj mali, moj krasni, možati in pogumni Rafaelo, moj med vsemi najdražji...

Iz govorniške štrene, ki jo je odvila, da klepetuje, je iztrgal Filipina imen Rafaello in se ga oprjela kot utopljenec bilke; ni ga več izpuštil in po njeni je srečno prišla z pragozda besed na livado. Zvedela je, da je bil ta postavni, lepi in pogumni fant že od prejšnjega dne pod vestnim nadzorstvom klepetave ženice, ki mu je bila zamašila želodec in odpela zatvornice solz, da je nesrečnež ves dan kričal in se držal za prsa, a v nabiračnik na hodniku je šel najmanj dvajsetkrat pogledat, če je v njem kaj zanj.

... dvajsetkrat! — je vzliknila Filipina.

... Proti večeru se mu je obraz zmračil, iz oči mu je odsevala globoka tragika, potem je pa kar meni trič tebi mič izginil in batil se je, da je skočil v svoji blazni zaljubljenosti v Tibero.

sto korakov, obstal pred belo redarjevo rokavico in zdiral znova tik nimo sadarskih stojnic in pešcev.

— Porečem vratarju, — je razmišljala Filipina, — da stoji pred njim dekle s špageti in da bi rada govorila s tistim gospodom. Če bi tisti gospod slučajno že držal kazalce na petelinu svojega revolverja, bi ne prisilil ... pričitel bi...

Misliš si je lepega znanca, kako nesrečen in obupan je, da ni dobil pričakovanega obvestila, kako koleba med strupom in bodalom, med revolverskog in skokom skozi okno.

— Bože moj, bože moj! — je vdihovala, — ali prisprem, predno se odloči?